

ÚJLAKI T. ERZSÉBET

Ima az Időért

Ne vissza, előre forgasd, Uram,
mert amit megértem, megéltem,
enyém minden pillanat,
zárt pilláim mögött maradt.

A jövődöt mutasd, Uram,
azt a keveset,
mit nyitott szemmel rémulve keresek.

Az első vajúdás Imolánknak

Dübörgéssé értél bennem,
benned az új Élet-idő,
a három percenként jelentkező:
...mélylégzés...
...fújás...
...pihenő...
(anya-csecsemő erősítő csendjövendő),
aztán semmihez sem mérhető,
idő nélküli fájdalom,
egy utolsó őskiáltás,
testékelő kettészakadás,
újvilág-fakadás,
az első sírás,
Életlevegő-kapaszkodás.

*

Az Idő anyát így okít:
fájva fájdalmat
felejteti tanít
a következő gyermekig.

Homokóra

Sziámi időketrecbe zárva
néhány szemcse még
forog odafenn,
függőleges
örvény-
törvény
hull,
de
alant
már kúpban
púposodik az Időhegy,
üvegbe szorított Élet-sivatag
üledéke apróra zúzva pereg, folyton folyik,
míg az utolsó homokszem is letelik.

Még egyszer Andrásnak

Egyszer még visszajövök,
Almafára zöldet pötytyözök,
Tenyeremből fecskét röptetek,
perdülök, és – kamrát meszelek.

Még egyszer visszajövök,
A tücsöknek hegedülök,
Pataknak vizet merítetek,
dalolok, s ingedre – gombot kerítetek.

Még egyszer nálad leszek,
Kandallódba hasábfát feszítetek,
Faliórádiba Időt koldulok,
hallgatok, s magányodra – álmot ringatok.

Jövendölés Szavakról

Az Idő először a szép szavakat öli meg:

édesanya
gyermekölelés
szerelem-szívárvány
szeretet-nagykabát
add a kezed
megmentelek
megbocsátok

(valamennyit megfogta egy ősatok).

Aztán a csúnyák némulnak el:

eldoblak
elhagylak
nem szeretlek
nincs bocsánat
élj a mának

(ómenjei szavak halálának).

.....
S kacag az Idő!

.....
Az ember pedig,
aki így megfosztatott,
halként tátog még ezer évet,
de mert nem mondhatja ki
az észérveket,
némán tovább öl és szeret.

Tiltás szerelmesen

Ne nézz rám ma így,
Ha holnap nem így nézel
– szerelemmel –,
Akkor csak a pillanatnak idézel.

Ne ölelj ma ilyen nagyon,
Ha holnap nem így teszed
– tűzzel –,
Akkor csak játszottál a perccel.

Szeress ma annyira,
Ahogyan mindig is fogsz,
Mert múlt idő kútjába hull
A perc, a pillanat,
S ha így nézel,
Így ölelsz és
Így szeretsz,
Örökre neked maradok.

Vízkereszt napján

Karácsonyt dobozlok:
száraz fenyőgallyat,
üres jászolt,
csendes éjt,
hóemléket, kalácsot,
tört betlehemi csillagot,
egy kevés gyertyafényt,
ünnepváró, tárt ajtókat,
szép szavakat,
(vendégmarasztalókat),
gyermekcacagást,
sose hallott imádságot,
ki nem bontott ajándékot,
ki sem mondott kívánságot,
hajnali kántálást
dobozlok,
jövőre elteszek...
...lehet, nem csomagolok,
hanem temetek?!

Ha majd...

Ha majd nem leszek,
ölelj tavaszodó almafát,
füvet simogass, bomló barkát,
s veled leszek.

Ha nem leszek majd,
csobbanj hegyi patakba,
kapaszkodj örvénybe,
s törődj a törvénybe:
hogy már nem vagyok,
csak almafa, fű, barka,
Emlékpatak maradok.

Balatoni idill

Csillagcsendben alszanak
Az égi gyertyák,
Jegenyék, nyárfák,
Kőrisoszlopok tartják
A fényévnyi kupolát.

Ladik alatt csobbanás szunyókál,
Nádszálban altató matat,
Tépett lapon álmat röpi a versed,
A félbemaradt.

Öreg csendre nem feszül
Nappali béklyó,
Köreit rója a lélekbolygó.
Fénycsónak a Hold alatt a tó:
Csendcsillagoknak itató.

**Áldás és intelem
a Tapolcai Székelykapu avatására – 2004-ben**

Áldd meg, Uram, erdők fáját,
Honnan jött, a hegyeket
S a kezet, amely róttá rá
Az elfelejtett jeleket:

Virágfüzért, eget, földet,
Regét, mondát, álmokat,
Csodaszarvas agancsába
Napot, Holdat, csillagot.

Strázsán álló kapu alatt
A Végtelen lépeget,
Áldd meg, Uram, maradásunk,
Kapuórző népedet.

Székelykapun áll az Írás,
Örök legyen minden sora:
„Őseidnek szent hitéhez,
Nemzetednek gyökeréhez,
Testvér, ne légy hűtlen soha!”

Párhuzam

A Semmi-időből érkezünk,
A Pontos-időben megszületünk
fájva, az elsőt lélegezve, nagyot kiáltva:
kapaszkodva már az Életbe.

A Pontosan Kiszabott Időből
kimegyünk a Semmi-időbe
fájva, sípoló tüdővel, utolsót lélegezve:
kapaszkodva még az Életbe.